

Vello Viisimaa oli teatris kõikjal: laval, lava taga ja puhvetis

<http://elutark.delfi.ee/persoon/vello-viisimaa-oli-teatris-koikjal-laval-lava-taga-ja-puhvetis?id=73694799>

Marvi Taggo

16.02.2016

Rahvusoper Estonia

Veerandasada aastat tagasi, 14 veebruaril 1991. aastal lahkus meie seast Estonia teatri opeterisolist Vello Viisimaa, aga tema naljad ja ütlemissed on elavad siiani inimeste mäestustes.

Hiljuti [Sulev Nõmmiku](#) sünniaastapäeva ajal ilmunud loos ütles Nõmmiku tütar Aili Nõmmik: „Nendel suvetuuridel, kus ma kaasas olin, naersime sõidu ajal ikka rohkem Vello Viisimaa nalju. Sulev istus ees autojuhi kõrval ja jälgis teed. Ja kui naer liiga suureks läks, vaatas üle õla.“

"Vello Viisimaa kuulus ju igat moodi teatri juurde, " räägib Estonia teatri endine balletitantsija [Ülle Ulla](#). "Vello oli teatri laval ja lava taga, raadios, estraadil ja telefilmides. Teatri kohvikus, koridoris ja jumestuses imiteeris kolleege ja rääkis neist igasuguseid naljalugusid, millele järgnesid ikka naerupahvakad.“

Ülle Ulla jätkab, et Vello oli naljamees, aga samas ka väga abivalmis inimene. „Toon ühe näite. Me elasime sel ajal Viisimaadega Faehlmanni tänaval ühes majas. Ükskord, kui mind haiglast koju toodi, tegid Eri ja Vello kätest, ma ei oskagi seda nimetada, vist nagu kandraami - panid käed risti, istusin nende kätele ja nad viisid mu trepist üles. Elasime küll ühes majas, näitlejad ja tantsijad üheskoos, aga meie majas uksest-uksele ei käidud. Teatris olime ju päevad läbi kuni hilisõhtuni koos. Aime Leisiga olime lausa ühes garderoobis, millest siis veel kodus rääkida oli. Vello ja ta abikaasa Teesi (Terese Viisimaa oli Estonia tantsija – toim) olid nagu iluaednikud, kes korrastasid maja ümbrust ja istutasid lilli. Koridoris oli pingike, kuhu sai rasked pakid panna. Ja kui sind veel kodus polnud, oli ootajal istudes mugavam oodata." Eri oli Ülle Ulla abikaasa [Eri Klas](#), kellega Ülle Ulla oli abielus 1970-80ndatel aastatel.

Vello Viisimaa sündis 1. jaanuaril 1928 ja suri vaid 63aastasena vähki. Ta oli Estonia operetisolist 30 aastat, 1950–1980. Ta mängis ka Sulev Nõmmiku tuntud filmides, nagu "Mehed ei nuta" ja "Noor pensionär". [Heli Lääts](#) käis koos Kalju Vaha ja Vello Viisimaaga estraadikontsertidega Eesti erinevates paikades esinemas. "Vello võis bussis kõik aariad omal naljakal moel ära laulda. Kõik olid tal peas. Bussis oli tal ju oma kindel publik ja erinevalt lavast polnud kohustust." Kui Heli harjutas tagapool ruumis häält, kuulas ta kõrvalt kogu aeg, et Vello räägib midagi ja teised naeravad. "Ega minu kuuldes ka kõike ei räägitud. Vello rääkis alati väga lugupidavalt oma isast, tenor Aarne Viisimaast, kes kunagi laulis Estonias ja elas siis Rootsisis." Ükskord, kui Estonia operett jälle kontsertesinemistele sõitis, valitses bussis pikka aega vaikus ja keegi küsis, kas Viisimaad polegi kaasas. Kalju Karask muigas ja ütles, et Viisimaa istub Teesiga esimeses pingis ja nad räägivad arhitektuurist. „Ega abikaasaga koos nalja ei ole,“ ütles

Karask naljaviluks. Kui Vello Viisimaa oli juba haige, käis naer, kasvõi läbi pisarate kogu aeg temaga ühes. Ta ütles, et tema on ju valveartist nagu sõber Nõmmik. Heli Lääts kommenteerib seda nii: "See on ju ühe härrasmehe lugupidamine, kes hoolib teistest, ja oskab oma haigust kanda ega tüüta kolleege oma halaga, mis teda niikuinii ei aita, aga säästab teisi."

Vello Viisimaa austas Aleksander Püvi ülivõimsat tenori häält. Samuti nagu Endel Pärngi. Aga need mehed ei saanud ka ütlemata elada. Viisimaa ütlemine oli üle teatri tuntud: "Püvi on rahu ajal hää, aga sõja ajal sireen." Püvil oli üks kindel viis häält n-ö maskis hoida - ajada suu pärani ja häälitseada „mää-äää“. Endel Pärn läks juurde ja küsis: „Mmiks sa teed seda hülge häält läbi peanaha?“ See oli tavaline, et Püvini jõudsid uudised alati natuke hiljem kui teisteni. Viisimaa tegi kohe nalja: "Mää-äää, ära mulle räägi, ma tean küll, et nad käivad alasti saunas." Viisimaa hüüdis: „Naised vasakule, mehed paremale!“ Pärn tuli bussist maha ja hõikas teisi õhutades, kas pärast kontserti pidu ka tuleb. Järgmine peatus oli söögipeatus. Maarajoonides olid ju head toidud. Püvi oli järjekorras Pärna ees ja kogu aeg ähäätas. Kui järjekord oli Pärna käes, ütles ta: "Palun mulle üks pikk poiss väikese tüdrukuga." Siis ajas suu pärani ja kraaksatas: „Ähääää!". Müüja ehmatas ära. "Ärge pange tähele, see on ju teater, ja meil on arst ka kaasas," ütles Pärn. Ükskord mängis teatri valvelauas raadio. Seal lauldi Cavaradossi aariat „Toscast“. Püvi kuulas ja ütles, et ta teab küll – see on Mario Lanza. Aga raadiost teadustati, et laulis Kalju Karask. Rivaal jäi sõnatuks ja lahkus teatrist. Teater on julm koht. Ehk nagu ütles Pärn, teater on hullumaja ja operett on marutõbiste osakond. Üks teatri koorijuht oli natuke boheemlaslik ega hoolinud endast niiväga. Kui ta tegi kooriartistile märkuse, et sa laulsid vale noodi, ütles juba eakas estoonlane nõelates: „Ma ei laula enne ühtegi puhast nooti, kui sa hambad suhu paned.“ Vello Viisimaa aga küsis kahekordselt delikaatsesl viisil: „Kes su uued riided küll ära kannab?“

Foto: Rahvusooper Estonia

Ühel kontserdil pidi noor [Väino Puura](#) esitama laulu "Külm oled sa, põhjamine valge naine. "Vahetult enne etteastet tuli kolleeg Vello Viisimaa vaikselt juurde ja sosistas kõrva: „Laula poiss, see on nekrofiili unistus.“ Puura pahvatas naerma ja läks lavale. Teatris on aegade algusest lõõbitud. Lõõp käib asja juurde. Aga millal see lõõp ära kadus, seda nagu ei märgatudki.

Viisimaal oli ka üks omapärane fänn, nagu tänapäeval öeldaks. See oli alati sassis juustega mees, keda kutsuti Haapsalu Gunnar. Teatris teadsid teda kõik. Kui ta Estonia majja tuli, küsis ta: "Kas Vellu on ka majas?" Ja kui Vellot lõpuks nägi, siis küsis: "Vellu, laena mulle 50 kopikat." Ja Vello andis.